

CRITERIILE DE ADERARE

La [Consiliul European](#) de la Copenhaga din 1993 Uniunea a făcut un pas decisiv către extindere, convenind ca “statele asociate din Europa centrală și de est să devină [membri](#) ai Uniunii europene dacă o cerere este formulată în acest sens”. Prin urmare, extinderea era mai degrabă o chestiune de timp. În ce privește planificarea, [Consiliul European](#) a hotărât ca “**aderarea** să aibă loc de îndată ce țările asociate au capacitatea să ducă la îndeplinire obligațiile de [stat membru](#) prin satisfacerea condițiilor economice și politice stabilite.” Tot cu această ocazie au fost formulate **criteriile de aderare**, cunoscute sub numele de "*criteriile de la Copenhaga*".

Consiliul European de la Copenhaga (1993)

Pentru a deveni [stat membru](#), o țară candidată trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- **Instituții stabile care să garanteze democrația, statul de drept, respectarea drepturilor omului și protecția minoritarilor;**
- **economie de piață funcțională, precum și capacitatea de a face față presiunilor concurențiale din piața internă**
- **Capacitatea de a-și asuma obligațiile de stat membru, inclusiv adeziunea la obiectivele politice, economice și monetare ale Uniunii Europene**

Consiliul European de la Madrid (1995)

Dupa cum s-a subliniat în concluziile [Consiliului European](#) de la Madrid din 1995, [calitatea de stat membru](#) presupune de asemenea crearea condițiilor pentru o integrare armonioasă prin **adaptarea structurilor administrative**.

Oricât de important este ca legislația comunitară să fie transpusă în legislația națională, este și mai important ca această legislație să fie efectiv pusă în practica prin structuri administrative și judiciare adecvate. Această este premisă pentru relația de încredere care fundamentează calitatea de [stat membru](#).